

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
КАНЦЕЛАРИЈА ЗА РАЗМАТРАЊЕ ЖАЛБИ
Филијала Беоња ЛукаSud Bosne i Hercegovine
Суд Босне и Херцеговине

ПРИМЉЕНО:	18-04-2024		
Организациски редник	Класификација	Редни број	Број датума
1/16	02-9-1	165	9/22

Broj: S1 3 U 042695 22 U
Sarajevo, 09.04.2024. godine

Sud Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću za upravne sporove, sastavljenom od sudija Jadranke Brenjo, kao predsjednika vijeća, Amira Kapetanovića i Maide Bikić, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Enise Imamović, kao zapisničara, u upravnom sporu tužitelja „Elmont“ d.o.o. Bijeljina ulica Majevačkih brigada broj 34 Dvorovi, koga zastupa punomoćnik Dražen Nikolić, advokat iz Bijeljine, ulica Svetog Save broj 70. protiv rješenja broj: JN2-02-07-1-465-8/22 od 03.03.2022. godine, tuženog Ureda za razmatranje žalbi BiH, Filijala Banja Luka, ulica Jovana Dučića broj 23/1 u upravnoj stvari javnih nabavki, na nejavnoj sjednici održanoj dana 09.04.2024. godine, donio je sljedeću:

P R E S U D U

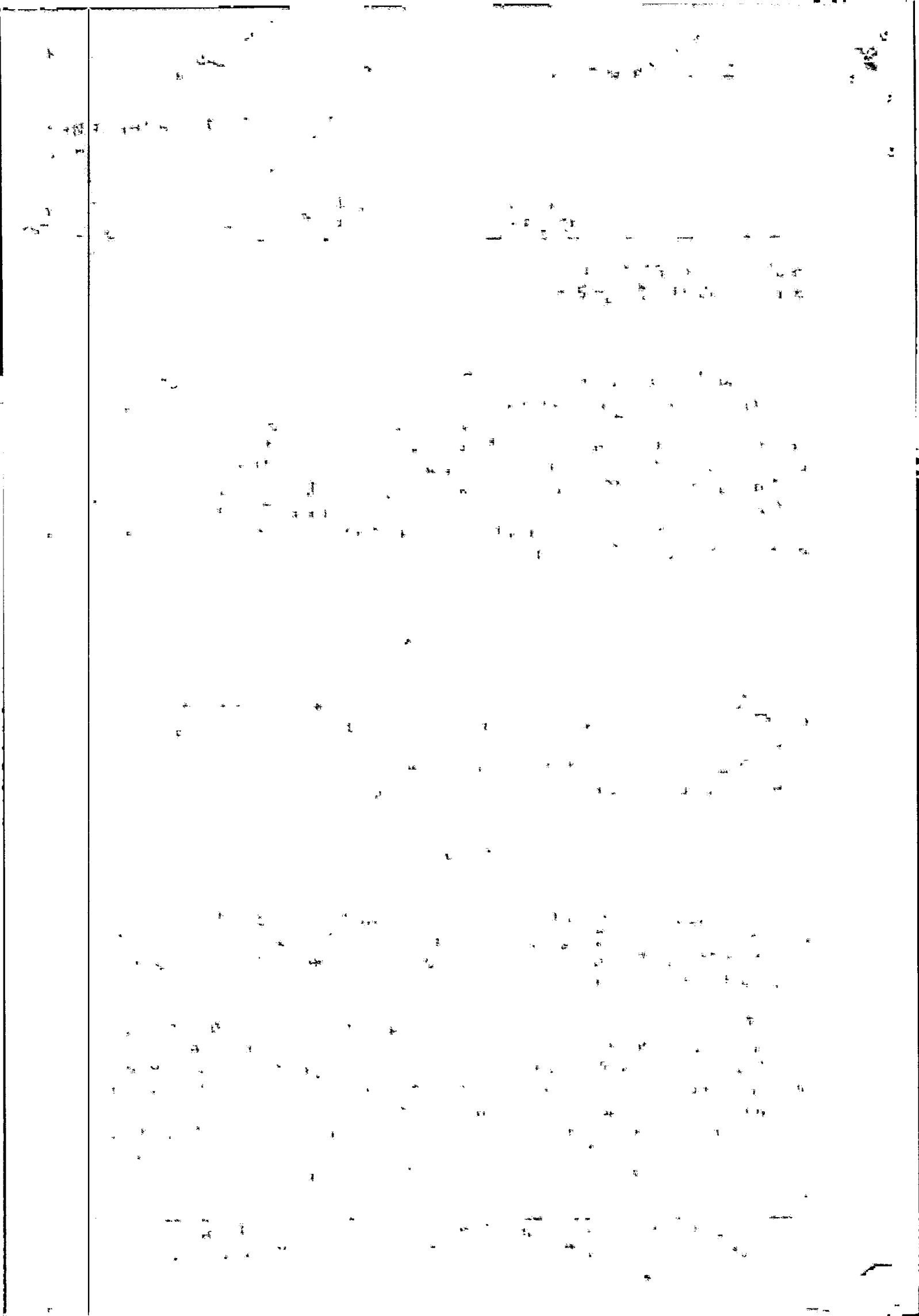
Tužba se uvažava, osporeno rješenje broj: JN2-02-07-1-465-8/22 od 03.03.2022. godine poništava i predmet vraća tuženom na ponovno rješavanje.

Obavezuje se tuženi da tužitelju nadoknadi troškove upravnog spora u iznosu od 977,50 KM u roku od 15 dana od dana dostavljanja prepisa presude.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rješenjem tuženog broj kao u uvodu presude, odbijena je kao neosnovana žalba tužitelja izjavljena protiv odluke o dodjeli ugovora, broj: 02-404-140/21 od 01.02.2021. godine, ugovornog organa Grad Bijeljina i odbijen je zahtjev za naknadu troškova žalbenog postupka.

Tužitelj je blagovremeno podnio tužbu zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, te pogrešne primjene materijalnog prava. U obrazloženju tužbe navodi da se tuženi prilikom donošenja osporenog rješenja nije upuštao u ocjenu dostavljenih dokaza, a u vezi sadržaja tenderske dokumentacije, te je postupanje bilo na nivou prepisivanja izjašnjenja ugovornog organa, koje je konfuzno, neosnovano i bez upuštanja ili odgovora na sve žalbene navode. Smatra pogrešnim zaključak tuženog da autodizalica koju je tužitelj ponudio nije u skladu sa zahtjevima iz tenderske dokumentacije (u daljem tekstu: TD), obzirom da nijedan propis ne

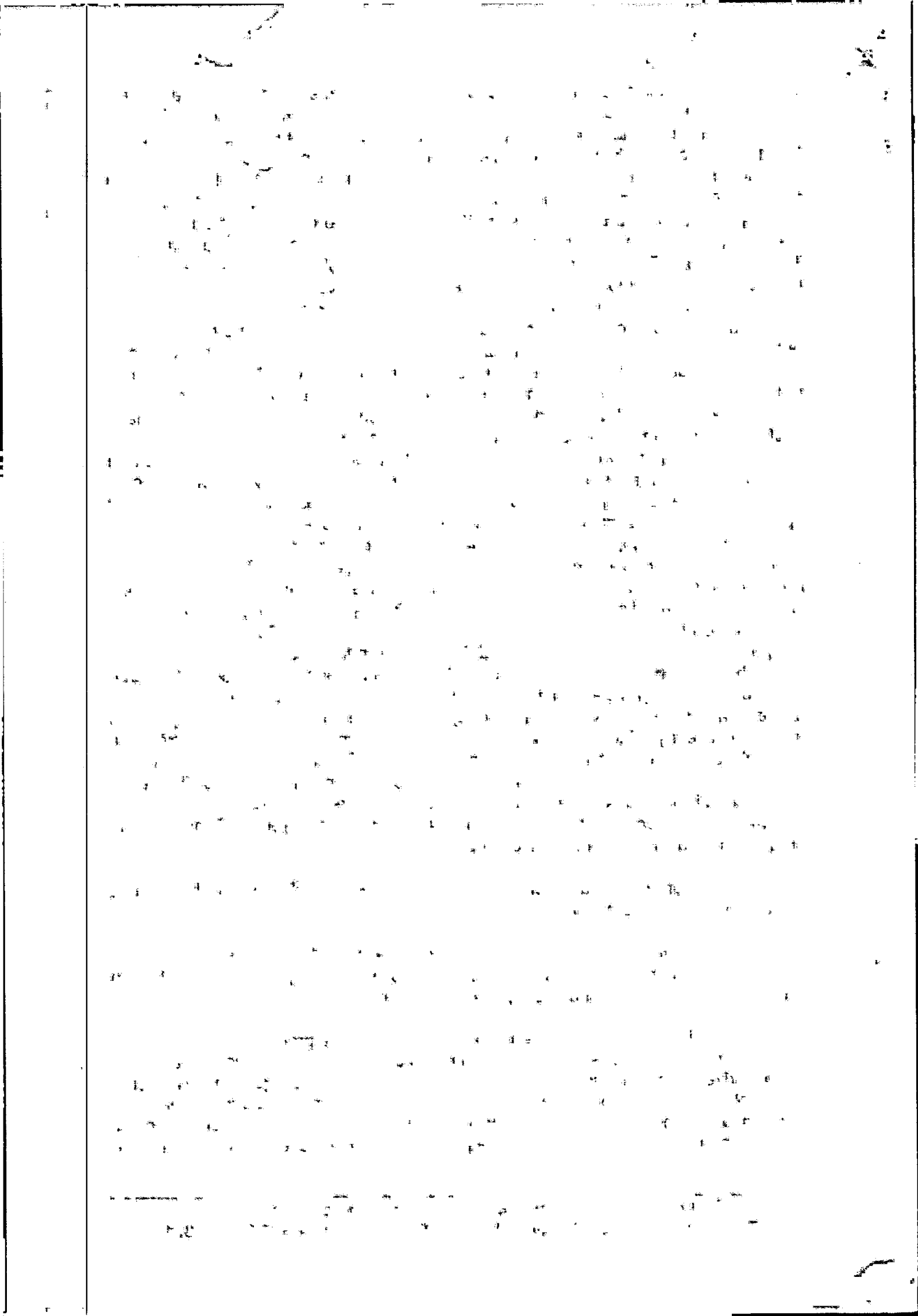

definiše šta je autodizalica, ali u TD postoje drugi elementi koji određuju šta to dizalica mora da ispunjava. Ističe da se prilikom pripreme ponude rukovodio sadržajem TD i prema istim zahtjevima dostavio svoju ponudu. Nadalje citira tačku 7.4 TD i navodi da je u cilju ispunjenosti navedenog zahtjeva dostavio dokaz o posjedovanju dvije dizalice sa korpom za rad na visini od 18 i 21 metar, a što je u potpunosti odgovara zahtjevu ugovornog organa. Navodi da se ugovorni organ, a što tuženi prihvata, poziva na član 9. stav 52. i 66. Zakona o osnovama bezbjednosti u saobraćaju, te izvode zaključak da tužitelj nema zahtijevanu autodizalicu. Ističe da u TD nije naveden Zakona o osnovama bezbjednosti u saobraćaju, da se ne zahtijeva da dizalica bude samostalno mobilna, da se ne zahtijeva da se za svaku dizalicu mora posjedovati vučno vozilo i da se ne zahtijeva dokaz o posjedovanju istog. Navodi da u Zakonu o bezbjednosti saobraćaja na putevima u RS ne postoji termin auto dizalica, a samim tim se ne može izdati potvrda o registraciji. Ukazuje i da je izabrani ponuđač dostavio upotrebnu dozvolu u kojoj se koristi termin specijalno radno vozilo-kamion sa korpom. Nadalje navodi da je TD zahtijevan generator visokog napona sa slušalicama, te da je u cilju pojašnjenja navedenog zahtjeva postavio pitanje šta se pod istim podrazumijeva. U skladu sa odgovorom ugovornog organa dostavio je upotrebnu dozvolu za kabal test instrument koji služi za detekciju oštećenja kabla i mjesto detekcije. Navodi da je tuženi prihvatio obrazloženje ugovornog organa koji je isključivo cijenio dostavljeni dokaza na osnovu naziva iz upotrebne dozvole, a nesporno je da se u istoj ne navode tehničke karakteristike uređaja. Ističe da činjenica da se uređaj ne zove generator visokog napona, nije dovoljna da isti bude neprihvatljiv, već je potrebno gledati tehničke karakteristike istog i da li se koristi za detekciju kvara. Ukazuje i da tuženi nije prihvatio nalaze vještaka i stručnih lica iz predmetnih oblasti, iako je jasno da je za tumačenje određenih zahtjeva potrebno više stručno znanje. Ističe da je u žalbi dostavio dokaz da ponuda ponuđača „Telefonija Vidaković“ nije prihvatljiva iz razloga jer nije dostavio upotrebnu dozvolu, odnosno dostavio je saobraćajnu dozvolu i upotrebnu dozvolu koja ne odgovara vozilu za koje je dostavljena saobraćajna dozvola. Navodi da ugovorni organ u izjašnjenju ni u jednoj rečenici nije dao odgovor na ovaj žalbeni navod, a tuženi je dao obrazloženje da tužitelj za osporene dokumente ničim ne dokazuje da su falsifikat ili da su izdate od nenadležne institucije. Ukazuje da se tuženi, od četiri žalbena navoda koji se odnose na ponudu ponuđača „Telefonija Vidaković“ izjasnio samo o jednom, a što je samo po sebi dovoljno da se osporeno rješenje poništi. Konačno je predložio da se tužba uvaži, osporeno rješenje poništi i predmet vrati tuženom na ponovni postupak.

U odgovoru na tužbu, tuženi i ugovorni organ Grad Bijeljina su predložili da se tužba odbije kao neosnovana.

Sud je ispitao zakonitost i pravilnost rješenja u granicama odredbe člana 35. Zakona o upravnim sporovima BiH („Službeni glasnik BiH“ broj: 19/02. do 74/10), pa je odlučio kao u izreci presude, iz slijedećih razloga:

Iz stanja spisa i obrazloženja osporenog rješenja proizlazi da je ugovorni organ Grad Bijeljina pokrenuo postupak javne nabavke održavanje javne rasvjete i video nadzora na teritoriji grada Bijeljine, za koji je obavještenje o nabavci, broj: 1293-1-2-122-3-113/21 od 05.08.2021. godine objavljeno na portalu javnih nabavki, te je nakon okončanog postupka dana 01.02.2022. godine, donio odluku o dodjeli ugovora, broj: 02-404-140/21. Tužitelj je protiv navedene odluke izjavio žalbu koju je

tuženi osporenim rješenjem dobio kao neosnovanu. Tuženi je ovako odlučio, kako to proizlazi iz obrazloženja osporenog rješenja, jer je zaključio da tužiteljeva ponuda nije bila u skladu sa zahtjevima iz tenderske dokumentacije, a da je ponuda izabranog ponuđača ispunjavala sve uslove tražene tenderskom dokumentacijom.

Po ocjeni suda zakonitost osporenog rješenja dovedena je u sumnju prigovorom iz tužbe.

Zakonom o javnim nabavkama („Službeni glasnik BiH“, broj 39/14) uređuje se sistem javnih nabavki u Bosni i Hercegovini, utvrđuju pravila za postupke javnih nabavki, i to na način da se definiraju prava, dužnosti, odgovornosti i pravna zaštita učesnika u postupku javne nabavke, te nadležnosti Agencije za javne nabavke Bosne i Hercegovine (u daljnjem tekstu: Agencija) i Ureda za razmatranje žalbi Bosne i Hercegovine (član 1. stav 1. citiranog Zakona). Ovo znači da svaki učesnik (dobavljač) u postupku javne nabavke mora imati isti položaj i mogućnosti da pod jednakim uslovima ne samo učestvuje u postupku javne nabavke nego i da bude izabran kao najpovoljniji ponuđač. Pod pojmom javna nabavka, u smislu ovog zakona podrazumijeva se nabavka roba, usluga ili radova koje provodi ugovorni organ ili sektorski ugovorni organ iz člana 4. i 5. Zakona o javnim nabavkama, u skladu sa odredbama Zakona o javnim nabavkama i podzakonskim aktima (član 1. stav 2. Zakona o javnim nabavkama). Odredbom člana 53. citiranog zakona propisano je da je ugovorni organ dužan pripremiti tendersku dokumentaciju u skladu sa odredbama ovog zakona i podzakonskim aktima i da u tenderskoj dokumentaciji daje potpune informacije o uslovima ugovora i postupku dodjele ugovora, a koji su kandidatima/ponuđačima dovoljni za pripremu zahtjeva za sudjelovanje, odnosno ponuda na stvarno konkurentskoj osnovi.

Kako to iz stanja spisa proizlazi ugovorni organ je tačkom 7.4.1. (tehnička opremljenost) propisao da ponuđači, između ostalog, moraju da raspolažu sa minimum 1 autodizalicom sa korpom za rad radnika na visini (minimalne visine 14 metara) i 1 autodizalicom sa korpom za rad radnika na visini (minimalne visine 17 metara). Tužitelj je u svojoj ponudi dostavio na strani 66. dokaz da posjeduje priključno vozilo 02 radno sa dizalicom za rad na visini od 18 metara i na strani 69. priključno vozilo SG radno sa dizalicom za rad na visini od 21 metar. Osim toga, tužitelj je dostavio dokaz i da posjeduje 2 vozila adekvatna za prevoz navedenih dizalica, i to teretno vozilo sa kranom i teretno vozilo šticar sa dizalicom. Imajući u vidu navedeno, pogrešan je zaključak tuženog da tužitelj nije dokazao tehničku opremljenost, kao i pozivanje na Zakon o osnovama bezbjednosti saobraćaja na putevima u BiH, obzirom da nikakav zahtjev vezano za citirani Zakon, nije postavljen u TD, niti je istom zahtijevano da dizalica mora biti samostalno mobilna. Također TD tačka 7.4 pod tačkom 1.2 pod b) i v) propisano je da se za iste autodizalice može dostaviti dokaz, važeća potvrda o registraciji i ovjerena kopija važeće upotrebne dozvole, gdje se definiše da se saobraćajna dozvola dostavlja za sredstva koja učestvuju u saobraćaju, a upotrebna dozvola za sredstva koja ne učestvuju u saobraćaju. Iz naprijed navedenog očigledno je da TD nije propisano isključivo da se dostavlja ponuda za autodizalicu kao samostalno mobilno vozilo.

Nadalje, tužitelj osnovano prigovara da je u skladu sa odgovorom ugovornog organa dostavio upotrebnu dozvolu za kabal test instrument koji služi za detekciju oštećenja kabla i mjesto detekcije. Naime, tačkom 7.4.1.i) TD propisano je da svaki

ponuđač mora obavezno da raspolaže sa minimum mehanizacijom: generator visokog napona sa slušalicama. Tužitelj se obraćao ugovornom organu sa upitom za pojašnjenje postavljenog zahtjeva, na koji je ugovorni organ odgovorio da se radi o uređaju za detekciju oštećenja mikrolokacije kabla koji generiše napon do 5 kV i koji dolazi sa slušalicama. U cilju dokazivanja ispunjavanja postavljenog zahtjeva, tužitelj je u svojoj ponudi na strani 74. dostavio upotrebnu dozvolu za kabal test instrument tipa BICOTEST T625 TDR. Tuženi je odlučujući o ovom žalbenom prigovoru naveo da je o istim žalbenim prigovorima već odlučivao, te da bi o istim ponovo mogao odlučivati tužitelj je bio dužan iznijeti nove činjenice i dostaviti nove dokaze, a što nije učinio. Stoga tuženi ne navodi u obrazloženju osporenog rješenja, zašto smatra da tužitelj, nije ispunio uslove propisane TD.

Osnovano tužitelj prigovara i da je ponuđač „Telefonija Vidaković“ za autodizalicu dostavio upotrebnu dozvolu za vozilo proizvedeno 1988. godine, a saobraćajnu dozvolu za vozilo proizvedeno 1998. godine. Tuženi se nije upustio u razmatranje navedenog prigovora, te je isti odbio samo sa zaključkom da su dostavljeni dokumenti javni dokumenti, te se sami tim smatraju ispravnim dok se ne dokaže suprotno. Vijeće napominje da tužitelj nije osporavao dokaznu snagu ovih javnih isprava, već upravno suprotno, da iz javnih isprava proizilazi da izabrani ponuđač, nije ispunio uslove propisane TD.

Ispitujući pravilnost i zakonitost osporenog rješenja, ovo vijeće je ocijenilo da je tuženi donošenjem rješenja počinio bitnu povredu pravila postupka iz člana 233. stav 2. Zakona o upravnom postupku („Službeni glasnik BiH“, broj 29/02 do 53/16). Ova odredba obavezuje donosioca rješenja da u obrazloženju navede dokaze koje je proveo i činjenično stanje utvrđeno na osnovu provedenih dokaza, razloge koji su bili odlučni pri ocjeni dokaza, kao i razloge koji s obzirom na utvrđeno činjenično stanje upućuju na onakvo rješenje kakvo je dato u dispozitivu, kao i pravne propise na osnovu kojih je riješena predmetna upravna stvar. Osporeno rješenje, međutim, ne sadrži razloge koji su odlučni za donošenje odluke, odnosno ne sadrži obrazloženje žalbenih prigovora kojima se ukazivalo da je prihvatljiv kabal test instrument tipa BICOTEST T625 TDR, koji je tužitelj ponudio, te obrazloženje žalbenih prigovora kojima se ukazivalo da ponuda ponuđača „Telefonija Vidaković“, nije prihvatljiva, mada je tuženi dužan kao drugostepeni organ u drugostepenom aktu odgovoriti na sve žalbene prigovore u smislu člana 233. Zakona o upravnom postupku.

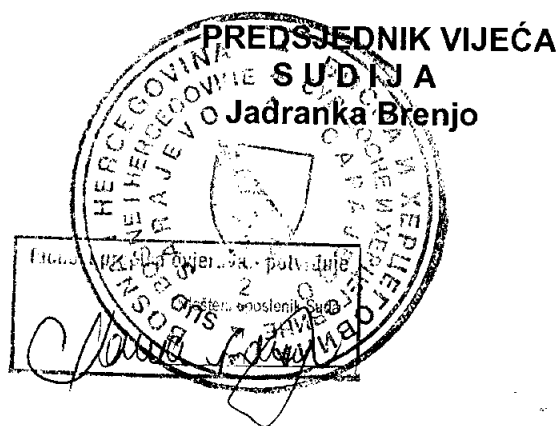
Imajući u vidu navedeno, ovo sudsko vijeće je zaključilo da se pobijano rješenje temelji na nepravilno i nepotpuno utvrđenom činjeničnom stanju odnosno što su one u bitnim tačkama nepotpuno utvrđene, što je iz utvrđenih činjenica izveden nepravilan zaključak u pogledu činjeničnog stanja, i što se u upravnom postupku nije vodilo računa o pravilima postupka koja su bila od uticaja na rješavanje konkretne pravne stvari, iz kojih razloga je tužbu trebalo uvažiti a pobijano rješenje poništiti i predmet vratiti tuženom na ponovno rješavanje u skladu sa zakonom. U ponovljenom rješavanju, tuženi je dužan postupiti onako kako je u ovoj presudi određeno i donijeti novi konačni upravni akt.

Odlučujući u zahtjevu tužitelja za naknadu troškova postupka vijeće je našlo da tužitelju pripada pravo naknadu troškova ovog spora, a koji se sastoje od naknade za sastav tužbe, uz troškove PDV-a. Odluku o troškovima postupka Sud je

donio primjenom člana 61. Zakona o upravnim sporovima BiH, uvažavajući zahtjev tužitelja za naknadu troškova postupka u iznosu od 877,50 KM, koje je isti iskazao u tužbi, obzirom da su troškovi izazvani postupanjem tužene, te troškove dosudio primjenom Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata Republike Srpske („Službeni glasnik RS“, broj: 68/05). Dosuđeni troškovi se odnose na sastav tužbe u iznosu od 600,00 KM, troškove paušala u iznosu od 150,00 KM i naknade na ime PDV-a od 17%, u iznosu od 127,50, uzimajući u obzir da je punomoćnik tužitelja dostavio dokaz da je obveznik PDV-a. Na isti iznos se ima dodati i predumljeni troškovi takse na tužbu u iznosu od 100,00 KM, određeni u skladu sa članom 6., a u vezi sa članom 22. Tarifa broj 3. tačka 1. Zakona o sudskim taksama u postupku pred Sudom BiH („Službeni glasnik BiH“, broj: 39/03).

Imajući u vidu navedeno Sud je, primjenom člana 37. stav 1. i 2. Zakona o upravnim sporovima BiH, donio odluku kao u dispozitivu presude.

ZAPISNIČAR
Enisa Imamović

